

תת"ע 4979/11/16 - אלכסנדר דוקטורוביץ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 4979-11-16 מדינת ישראל נ' דוקטורוביץ
תיק חיצוני: 52111424850

בפני	כבוד השופט טל פרי
מבקש	אלכסנדר דוקטורוביץ
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

מונחת לפני בקשה לפסיקת הוצאות הנאשם בהתאם לסעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. (להלן "החוק")

1. למבקש נמסרה הודעת תשלום קנס, מסוג ברירת משפט, בגין עצירת רכב באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה בניגוד לתקנה 71 (1) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.
2. המבקש הגיש בקשה להישפט והתיק נקבע להקראה. בישיבת ההקראה, ביום 10.11.16, התייצב עו"ד גולן והודיע כי יסרוק יפוי כח לנט המשפט וביקש דחייה לצורך צילום חומר הראיות והידברות עם התביעה. התיק נדחה להקראה נוספת ליום 19.12.16.
3. בישיבת ההקראה מיום 19.12.16 הודיע עו"ד גולן כי המבקש **מודה בנהיגה** וכופר בביצוע העבירה. התיק נקבע להוכחות.
4. לישיבת ההוכחות, בתאריך 9.3.17, התייצב המבקש וטען כי הוא אינו מיוצג על ידי עו"ד גולן. בישיבה העיד ע"ת/1, השוטר אלי מוקטה, שערך את הודעת תשלום הקנס (ת/1). העד תיאר כיצד הגיע למקום האירוע ברחוב הרצל 82 בראשון לציון, שם ראה כי רכבו של המבקש חונה וחוסם רכב אחר.

מאחר והאירוע היה זכור לשוטר, צייר השוטר סקיצה של מקום ביצוע העבירה. (ת/2)

5. בחקירתו הנגדית של ע"ת/1 התברר כי במקום הייתה שוטרת, או פקחית איכות הסביבה, בשם זינה אשר ערכה דו"ח פעולה. לאור ממצא זה **ביקש המבקש** לזמן את העדה והדיון נדחה להמשך שמיעת הוכחות.
6. בתאריך 23.3.17 העידה ע"ת מס' 2, השוטרת זינה טשומה, באמצעותה הוגש דו"ח הפעולה (ת/3), נשמעה פרשת ההגנה והוגשו תמונות מטעם הנאשם (נ/1). בתום פרשת ההגנה זיכיתי את המבקש מחמת הספק וזאת לאור סתירות בין עדויות השוטרים לעניין מיקום רכב המבקש, מחלוקת לעניין מספר הרישוי של הרכב

המעורב בביצוע העבירה והסקיצה שנערכה על ידי השוטר אשר העלתה ספק בעניין מיקום הרכבים במקום.

7. בתאריך 7.5.17 הוגשה בקשה לפסיקת הוצאות. במסגרת הבקשה עותר המבקש להשתת הוצאות על המאשימה בסך ₪ 10,000 לפחות, וזאת מנימוקי בזבז זמנו, טלטול נפשי, נסיעות זמן עבודה וזמן אישי אשר ירדו לטימיון. המבקש אף טוען כי יתכן והיה מקבל עסקאות שונות בנדל"ן ולכן נפגעה פרנסתו.

8. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי המבקש בחר לממש את זכותו להישפט ואף פנה לקצין תלונות הציבור אשר מצא כי תלונתו אינה מוצדקת. כמו כן, מדובר בהליך פלילי בו נאשם המעוניין להוכיח חפותו נדרש להתייצב לדיונים שההליך אשר לוקח זמן. בתיק הנ"ל לא הייתה חריגה אשר בגינה סיבה מוצדקת בקבלת הוצאות.

דין והכרעה

לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים החלטתי לדחות את הבקשה ואלה טעמיי:

9. סעיף 80(א) לחוק העונשין, קובע כהיא לישנא:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".

10. דהיינו, על פי סעיף 80 כאמור, על הנאשם הנטל להוכיח שני תנאים מצטברים, בבקשתו לפיצוי, האחד כי זוכה בדיון, או שהאישום נגדו בוטל מכוח סעיף 94(ב) לחסד"פ והתנאי השני - שלא היה יסוד לאשמה או שישנן נסיבות אחרות המצדיקות הטלת פיצוי.

11. כפי שנפסק ב"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מדינת ישראל (להלן "פסק דין דבש") על בית המשפט לבחון את התשתית הראויה שהייתה מונחת בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום על מנת להיווכח האם היה יסוד להאשמה. בית המשפט בוחן האם התביעה פעלה באופן סביר ובתום לב והאם על סמך החומר שהיה לפניו היה תובע סביר מגיש כתב אישום. וכך נקבע:

"אין די בכך שניווכח כי נאשם זוכה במשפטו. זיכויו של נאשם הוא תנאי מוקדם והכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. שומה עליו על בית-

המשפט להוסיף ולבדוק את תשתית הראיות שהיתה עובר להגשת כתב האישום לבית-המשפט, שרק כך יוכל להגיע לכלל מסקנה אם היה ואם לא היה יסוד להאשמתו של פלוני בדין פלילי ... במקום שהתביעה נהגה בסבירות ובזהירות ראויה, כראוי לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם בערבו של יום יצא נאשם זכאי בדינו.. ואילו אם התביעה נהגה שלא בסבירות ושלא בזהירות ראויה, תישא המדינה בהוצאותיו של הנאשם ותיאלץ לפצותו על מעצרו ועל מאסרו...המושג 'לא היה יסוד לאשמה' מצייר מצב קיצוני של אי-סבירות בולטת, וגם אם אמרנו כי המושג 'לא היה יסוד' פורש עצמו לא אך על מקרים קיצוניים שבהם לא היה כל יסוד להאשמה אלא גם על סוגי מקרים שבהם יסוד ההאשמה הוא יסוד רעוע... גם אז לא נוכל להרחיק לכת רב מכך"..

12. בענייננו אין, ולא יכול להיות חולק, כי לא מתקיים התנאי "שלא היה יסוד לאשמה". לא שוכנעתי כי המאשימה פעלה באופן שאינו סביר או בחוסר תום לב. בידי התביעה היה מונח ת/1 אשר ממנו עולה כי רכב המבקש חסם רכב אחר וכאשר נתבקש המבקש להזיז רכבו, סרב לעשות כן.

13. המבקש מיצה זכויותיו, הגיש בקשה להישפט ואף יוצג על ידי עו"ד אשר כלל לא כפר בעובדת היות המבקש מעורב בביצוע העבירה. כפירתו של המבקש צומצמה לכך שלא ביצע את העבירה בלבד. המבקש הודה בנהיגה ולא העלה כל טענה כי אין מדובר ברכבו או טעות במספר הרכב.

14. באשר להתמשכות ההליכים, הרי שהדין נדחה לבקשת המבקש, אשר רצה לחקור את השוטרת אשר הייתה מעורבת אף היא באירוע (ע"ת/2).

15. בנסיבות המפורטות לעיל לא מצאתי כי למבקש קמה עילת זכאות לפסיקת הוצאות מכוח "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". הפסיקה התייחסה לקיומן של נסיבות אחרות מטעמי צדק, נסיבות בהן נגרם עוול לנאשם, כאשר נאשם הועמד לדין תוך עלילת שווא, כאשר נגרמו לנאשם סבל ונזק משמעותי או במקרה של זיכוי מוחלט וכך נקבע בפסק דין **דבש** :

"במקום שבית-המשפט סבר כי התנהגות התביעה הייתה התנהגות ראויה ורצויה, ניתן לגורם זה משקל לשלילת חיובה של המדינה בפיצוי ובשיפוי הנאשם. כך, למשל, מקום שהתביעה שקלה מחדש את עמדתה והחליטה לחזור בה מן האישום, נפסק כי אין לחייבה בהוצאות הגם שלא חל שינוי בנסיבות; טעם הדבר: יש לעודד את התביעה, ושלא לרפות את ידיה, לשקול מחדש המשך ניהולו של הליך הפלילי, ועל דרך זו להקטין

את הנזק והטרחה העלולים לבוא על הנאשם".

16. המבקש עתר להוצאות מבלי להוכיח נזקיו, מבלי לצרף תחשיב, מבלי לצרף הוכחה על נזק ממשי, מבלי לצרף תלוש משכורת להוכחת השתכרותו ולא שוכנעתי כי נגרם לו נזק ממשי.

סוף דבר

17. לא מצאתי כי מתקיימות לפני עילות המזכות את המבקש בהוצאות. מצאתי קיומו של יסוד לאישום. התנהגותה של התביעה הייתה הוגנת וסבירה. הסתירה בין העדים התגלתה, לראשונה, בישיבת ההוכחות אשר בסיומה זוכה המבקש. לא מצאתי כי ההליך התמשך שלא לצורך ולפיכך, מכל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

5129371 זכות ערעור כחוק.

המזכירות תעביר ההחלטה לידיעת הצדדים.

ניתנה היום, כ"א אייר תשע"ז, 17 מאי 2017, בהעדר הצדדים.